

INTAIA INVIEREA

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte.

INTAIA INVIEREA

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte. In ziua a treia dupa moartea sa, Iisus a invierat din morti si a apărut din nou in lume. Acest lucru a fost demonstrat prin faptul ca el a mancat si a vorbit cu discipolii sai. Iisus a ramas inviat timp de 40 de zile, apoi a plecat in ceruri. El va reveni la sfarsitul timpurilor pentru a judeca viii si morții.

VENIREA SA

Venirea sa a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte.

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte. In ziua a treia dupa moartea sa, Iisus a invierat din morti si a apărut din nou in lume. Acest lucru a fost demonstrat prin faptul ca el a mancat si a vorbit cu discipolii sai. Iisus a ramas inviat timp de 40 de zile, apoi a plecat in ceruri. El va reveni la sfarsitul timpurilor pentru a judeca viii si morții.

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte. In ziua a treia dupa moartea sa, Iisus a invierat din morti si a apărut din nou in lume. Acest lucru a fost demonstrat prin faptul ca el a mancat si a vorbit cu discipolii sai. Iisus a ramas inviat timp de 40 de zile, apoi a plecat in ceruri. El va reveni la sfarsitul timpurilor pentru a judeca viii si morții.

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte. In ziua a treia dupa moartea sa, Iisus a invierat din morti si a apărut din nou in lume. Acest lucru a fost demonstrat prin faptul ca el a mancat si a vorbit cu discipolii sai. Iisus a ramas inviat timp de 40 de zile, apoi a plecat in ceruri. El va reveni la sfarsitul timpurilor pentru a judeca viii si morții.

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte. In ziua a treia dupa moartea sa, Iisus a invierat din morti si a apărut din nou in lume. Acest lucru a fost demonstrat prin faptul ca el a mancat si a vorbit cu discipolii sai. Iisus a ramas inviat timp de 40 de zile, apoi a plecat in ceruri. El va reveni la sfarsitul timpurilor pentru a judeca viii si morții.

Intaia inviera a lui Iisus Hristos este un eveniment istoric care a schimbat cursul lumii. El este fundamentul credintei crestine si al sperantei noastre in viata de dupa moarte.

INTĂIA INVIEREA

„Iată taină vă spun; toți nu vom adormi dar toți vom fi schimbați; într'un moment, într'o clipă de oclă, la cea din urmă trâmbiță; căci va trâmbița și morții se vor scula fără stricăciune și noi vom fi schimbați.”—1 Corinteni 15:51, 52.

ÎN TEXTUL de mai sus apostolul vorbea despre învierea dintâi. Această înviere este numită în Apocalips 20:6 „învierea cea dintâi”, fiind că e învierea Christosului, atât a Capului cât și a membrilor corpului său. Numai aceștia vor primi nemurirea și nu vor putea fi atinși de moartea a doua. Învierea aceasta se numește astfel fiind că este cea mai de seamă și întâi, fiind că este cea dintâi în ordine și timp.

„Nimeni nu se poate bucura de a avea o parte în această înviere afară de Ișus Christos și membrilor corpului său, și deci nici nu vom discuta în privința altora. Turma cea mare de asemenea nu face parte din această clasă, pentru motivul că nu face parte din Christos. Apostolul mărginește această înviere Christosului, și spune: „Iar când stricăciosul acesta va fi îmbrăcat în nestrăciune, și muritorul acesta va fi îmbrăcat în nemurire.” (1 Corinteni 15:54) E vorba aici de aceea clasă de creștini, care stăruiește în facere de bine, căutând cinste, mărirea și nemurire prin continuă credincioșie până la moarte.—Romani 2:7; Apocalips 2:10.

„Nu toți membrii corpului lui Christos vor învia la același timp. Această concluzie stă în picioare pe cuvintele apostolului, care spune: „Iată taină vă spun; nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați.” Lîmbajul său arată două împărțiri ale aceleiaș clase; adică o parte aceia care dorm somnul primiei învieri și sunt apoi deșteptăți, iar cealaltă parte sunt aceia care se vor împărtași la învierea dintâi, prin o schimbare momentană, trecând dela natura omenească la cea dumnezească, fără a sta cătuș de puțin adormiți în mormânt.

În textul de mai sus, apostolul arată că aceia cari dorm somnul morții vor fi cei dintâi înviați sau deșteptăți, după care urmează apoi schimbarea acelor cari sunt pe pămînt în timpul prezenței Domnului. Tot în această epistolă către Corinteni, apostolul arată că învierea sau deșteptarea sfinților adormiți nu poate avea loc pînă la venirea Domnului. Cuvîntul „venire” întrebuintat de către apostol înseamnă în timpul sau în cursul prezenței sale. Vom considera aici mai multe texte cu privire la venirea a doua a Domnului, care ne vor lumina în ce privește timpul învierii.

VENIREA SA

Prezența Domnului a fost un lucru greu de explicat și greu de a o pricepe limpede. Multă vreme s-au

corp sau personal în apropierea pămîntului, ca prezența sa să fie întemeiată. Această încheiere nu prea e la loc. Distanța n'are nimic de a face cu prezența Domnului. El ar putea să steie bunăoară în Pleiade și să îndrumeze treburile sale pe pămînt tot așa de bine ca și când ar fi un kilometru dela suprafața pămîntului.

„După înțelegerea noastră, prezența Domnului a început să fie zărită și manifestată cam pe la 1874; iar mai departe înțelegem că la 1914 el și-a luat puterea sa cea mare și a început să domnească, iar în 1918 a intrat în templul său. Cuprinși în propria lor confuzie, unii au întrebant: „S'a întors Domnul pe pămînt la 1874, și apoi a plecat înapoi și s'a întors din nou în 1914, înălțându-se din nou la cer ca să se întoarcă apoi din nou în 1918 și iarăși să meargă în cer și să se întoarcă în fine să distrugă organizația lui Satan?” De sigur că nu. Nici nu e nevoie de o asemenea procedură.

Scripturile mărturisesc și susțin următoarea concluziune: Când Isus și-a terminat sacrificiul său pe pămînt, el s'a înălțat la ceruri, s'a așezat deapreapta lui Dumnezeu, așteptând împlinirea vremii când dușmanii săi vor fi făcuți așternut picioarelor sale. (Evrei 10:12, 13; Psalm 110:1) Începînd cu timpul jertfei sale pe cruce, și a învierii sale la viață, lumea era a Domnului Isus Christos, cu toate că nu sosise încă vremea lui Dumnezeu ca să i-o deie în stăpînire. El trebuia să aștepte împlinirea timpului, care este împlinirea „timpurilor păgînilor” sau „sfârșitul lumii.”

„Pînă la sosirea acestui timp, Isus avea să îplinească o anumită lucrare pregătitoare, cuprinzînd alegerea și adunarea la oaltă a credincioșilor care au încheiat legămînt cu Dumnezeu prin sacrificiu precum și restaurarea adevărilor cari le erau ascunse de multă vreme. Această lucrare era începutul timpului de reintocnire, de restaurațiune. (Psalm 50:5; Matei 17:11) Scripturile arată că prezența Domnului a început cam pe la anul 1874. Acesta eră începutul pregătirii sfinților, restaurării adevărului și răsturnarea lui Satan. În cursul desfășurării acestei opere, Isus se afla tot de dreapta Tatălui, cu toate că în acelaș timp el era prezentat și în lume, prin faptul că dădea atențiune și îndruma treburile bisericii sale pe pămînt.

„La scurtă vreme după 1874, adevărații con-

lui. Cuvântul grec *parousia*, tradus „venire”, înseamnă **prezență**. Când prezența sa începe a se manifesta, dând atențiune treburilor bisericii sale, ea **continuă fără întrerupere**. Aceasta înseamnă, că începând de aci el s'a interesat în mod deosebit de lucrurile aparținătoare bisericii și împărăției, în măsura în care aceste lucruri privesc pe sfinții de pe pământ.

¹⁰La întrebarea ucenicilor săi: „Căre va fi semnul prezenței tale, și a sfârșitului veacului?” Isus le-a făcut o mulțime de declarații, care declarații se găsesc în capitolul 24 Matei. Sfârșitul lumii a sosit în 1914. La această dată Isus era prezent și e prezent dela 1874 încoace. Cei uniși știu că el este prezent cu mai mulți ani înainte de această dată, dar începând cu 1914 au început să se perindeze lucruri de așa natură, încât dovedeau prezența sa nu numai celor uniși ei și altora. Războiul mondial și năcazurile cari l-au urmat i-a făcut pe toți aceia care au citit scripturile cu atențiune să vadă prezența Domnului. Această fază a prezenței sale este reprezentată prin cuvântul grec *epiphania*, care este bine tradus arătare sau înfățișare. Astfel dela 1914 înainte, a fost și o altă clasă de oameni care a putut înțelege prezența sa.

¹¹Spus în alte cuvinte: Isus era de față, însă neobservat decât de cei a căror minte a fost luminată de spiritul sfânt, începând cu 1874. Mai târziu, adică în 1914, prezența sa începă a fi observată și de către alții, prin faptele fizice care s-au întâmplat. Toți care au dat oarecare atențiune profeciilor s'au convins, că Domnul pământului a luat afacerile în mână sa. Numai batjocurătorii au rămas tot în întunecare în privința acestui fapt. Manifestarea prezenței sale prin faptele fizice continuă și va progresa până la descoperirea (apokalupsis) deplină, până când toți îl vor vedea. Această descoperire sau arătare completă a prezenței sale se va întâmpla în cursul timpului de mare străntorare.

¹²Titlul ultimei cărți a Bibliei se numește, apokalupsis, care înseamnă descoperire; iar descoperirea Domnului omenirii are loc în timpul marelui străntorări, după cum citim: „Iată vine eu nouri, și orice ochiu îl va vedea și cei care îl împunseră, și se vor jeli pentru dânsul toate seminciunile pământului.”—Apocalips 1:7.

¹³În cursul prezenței (*parousia*), și în cursul manifestării mai largi a prezenței sau arătării (*epiphania*) sale, se întâmplă că un număr mai mare pot să discearnă prezența sa; și tot în timpul *parousiei* și *epiphaniei* se distruge și organizațiunea Diavolului, în marele timp de străntorare care va veni asupra pământului. Aceasta este arătat în cuvinte limpezi de către apostol: „Și atunci va fi descoperit cel fărădelege (organizațiunea Diavolului), pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii sale și-l va sfărâma prin arătarea venirii (*epiphania* sau strălucirii) sale.” (2 Tesaloniceni 2:8) Nu sunt trei prezențe ale Domnului, așa cum spun unii greșiți. Prezența Domnului este una, începând la un anumit timp, continuând a se vedea din ce în ce mai clar și altor clase de oameni, până ce toți îl vor cunoaște.

Aceste arătări progresive sunt următoarele: *parousia*, *epiphania* și *apokalupsis*. Nu e absolut nevoie ca Domnul să fie cu corpul aproape de pământ, în cursul acestor arătări.

¹⁴Alte scripturi pe cari le-am examinat până aci în legătură cu subiectul învierii, arată că învierea sfinților adormiți trebuie să aibă loc în cursul prezenței Domnului, și după ce el și-a luat puterea sa de domnie, care fapt s'a putut întâmpla numai în cursul arătării prezenței sale în înțeles mai mare, adică în decursul *epiphaniei*. Această perioadă a început cu 1914, din care urmează că 1914 înseamnă începutul perioadei pe care apostolul Pavel a numește ca și „ziua aceea.” Apostolul spune: „În sfârșit îmi este păstrată a îndreptării cunună, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, dreptul judecător, dar nu numai mie, ci și tuturor care au iubit arătarea lui.” (2 Timotei 4:8) Cu toate că „ziua aceea” a început în 1914, nu urmează că imediat sau în cursul anului 1914 a și avut loc învierea sfinților adormiți.

CEI DINTĂI ÎN RÂND

¹⁵Scripturile sunt precise și nu lasă nici o îndoială în privința ordinii în care se va întâmpla învierea. În cursul prezenței Domnului unii dintre sfinți sunt adormiți în Isus Chrostos, în timp ce alții rămân vii pe pământ. Cei adormiți sau morți trebuie să fie cei dintâi deșteptați, și apoi cei vii urmează să fie instantaneu (într'o clipă) schimbați în asemanarea Domnului. Apostolul arată că aceasta este ordinea învierii, spunând: „Dar aceasta vă spun în cuvântul Domnului, că noi cei vii, cei cari rămânem până la venirea Domnului, nu vom întrece nici de cum pe cei adormiți. Căci însuși Domnul în îndemn, în glas de arhanghel și la trâmbița lui Dumnezeu se va pogori din cer, și cei morți întru Christos vor învia întâi. Apoi noi cei vii, cei care rămânem, vom fi răpiți în aer pe nori împreună cu dânsi spre întâmpinarea Domnului, și astfel vom fi totdeauna împreună cu dânsul.”—1 Tesaloniceni 4:15-17.

¹⁶Cuvântul „pogorire”, pe care apostolul îl întrebuințează în textul de mai sus, nu înseamnă că Isus Chrostos trebuie să se lase prin aer spre pământ. Adesea acest cuvânt, după cum arată toți lexicografii, este întrebuințat în sens figurativ, și e clar că tot în acest înțeles este întrebuințat și aci. Putem astfel deduce că acest cuvânt înseamnă atențiunea deosebită a Domnului la lucrurile de pe pământ, îndrumarea acestora conform planului divin, și el să rămână totuși în cer. Apostolul mai spune că el vine „în glas”, care înseamnă „poruncă”; pe care ar da-o bunăoară un general de armată. Glasul său este astfel porunca marelui General al armetei lui Dumnezeu.

¹⁷Scripturile arată că Isus trebuie să steie de-a dreapta lui Dumnezeu, fără a lua vre-o măsură împotriva organizațiilor Diavolului, până la sosirea timpului hotărât. Apoi, la porunca și îndrumarea lui Dumnezeu, el intră în acțiune. Această este o dovadă mai departe că Domnul Isus nu putea să deie porunca sau „glasul”, despre care vorbește apostolul, decât după ce a sosit timpul ca el

să intre în acțiune pozitivă, la sfârșitul zilelor de așteptare. (Psalm 110:1-2) Sfârșitul perioadei de așteptare este „sfârșitul lumii“, care s'a întâmplat în 1914.

¹⁸Este deosebit de înțelept să credem, că darea acestei porunci militare, privitor la lucrurile sau treburile de pe pământ, se va da atunci când lupta dintre Christos și Diavol s'a terminat, și cel din urmă a fost expulzat din cer. Cu privire la lupta în care Satan a fost aruncat jos din cer, citim în Apocalipsul: „Și auzii glas mare în cer, zicând: acum s'a făcut mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Christosului său.“ (Apocalips 12:10) Această, scriptură arată că s'a mai bine zis hotărăște timpul când are să se întâmple strigarea sau când se dă comanda de către Domnul. E glasul sau porunca arhanghelului care arată astfel că e porunca aceluia pus în autoritatea supremă.

¹⁹Cuvintele „glas“, „arnaghel“ și „trâmbița lui Dumnezeu“, întrebuițate de Sf. Pavel în epistola sa, arată că comanda sau porunca se dă de către acela care a primit absolută autoritate asupra lucrurilor pe pământ, intrând în acțiune ca reprezentantul executiv al Dumnezeului celui Preainalt. Reiese dar că timpul începerii activității sale este hotărât pentru 1914, la sfârșitul lumii. Apostolul spune că mai întâi se întâmplă strigarea sau se dă porunca, și numai după aceea cei morți învie, din care urmează că învierea sfinților adormiți a avut loc cândva după 1915.

²⁰Declarația inspiratului scriitor constată apoi că „rămășița“, sau acei care rămân încă vii pe pământ după învierea sfinților adormiți, vor fi răpiți împreună cu aceia cari fuseseră înviați mai dinainte și sunt de acum împreună cu Domnul. Cuvintele „răpiți împreună cu dânsii“, arată că un număr mare care de sfinți cari formează rămășița, vor fi schimbați cu toții deodată, la un timp sau moment dat. Dar când?

²¹Apostolul spune: că „rămășița“, adică „cei care rămânem, vom fi răpiți în aer pe nouri.“ Norii sunt simbolul strâmtorării și tribulațiilor; și alte scripturi arată că unii dintre membrii rămășiței vor rămânea în carne până la începerea Armageddonului, ceea ce ar însemna că întâia înviere se va complecta în cursul bătăliei Armageddonului sau timpului de mare strâmtorare. Acesta va fi timpul când mărețul Domn va conduce oștile lui Iehova împotriva organizației lui Satan, dându-i lovitura hotărâtoare de moarte. În această strâmtorare, simbolizată prin „nori“, rămășița va fi răpită să întâlnească pe Domnul; și vor fi pentru totdeauna cu dânsul.

²²Traducerea Bibliei Rotherham al acestui text suportă încheierea premergătoare. Citim în această Biblie: „Căci însuși Domnul, cu cuvânt poruncitor, cu vocea unui sol de căpetenie și cu trâmbița lui Dumnezeu se va pogori din cer, — și cei morți în Christos vor învia întâi, iar după aceea noi cei care trăim și care suntem rămășiți, împreună cu dânsii vom fi răpiți în nouri ca să-l întâlnim pe Domnul în aer; și astfel pentru totdeauna cu Domnul vom fi.“ (1 Tesaloniceni

4:16-17) Această poruncă sau trâmbița de cîntec mare, învederat s'a dat ca urmare a biruinței lui Christos asupra Diavolului, când acesta din urmă a fost aruncat pe pământ.

²³Nu începe nici o îndoială că între învierea sfinților adormiți și schimbarea celor care au rămas pe pământ și cari formează rămășița intervine o perioadă de timp. Această perioadă începe odată cu darea poruncii din cer de către Domnul, și termină cu Armageddonul. Este dela sine înțeles că în acest period, adică între timpul învierii sfinților adormiți și complectarea învierii, întâi, toți acei cari mor credincioși în lupta cauzei adevărului își experimentează schimbarea lor dela murire la nemurire „într'un moment“, și nu au nevoie să doarmă somnul morții. Aceasta e taina despre care vorbește apostolul când spune: „Nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați.“ — 1 Corinteni 15:51-52.

²⁴Care putea fi scopul Domnului cu deșteptarea sfinților adormiți și apoi abea după o vreme să efectueze schimbarea celor rămași? E învederat că scopul său e acela de a da celor rămași ocaziunea să deie o mărturie specială pe pământ în numele și pentru numele său, și cei rămași trebuie să deie această mărturie. Această lucrare sau mărturie este lucrarea lui Elisei pentru biserică.

TEMPLUL SĂU

²⁵Cei, unși și credincioși formează templul lui Dumnezeu. (1 Corinteni 3:16-17; 2 Corinteni 6:16; Efeseni 2:18-23; 1 Petru 2:5) Între aceștia se cuprind atât sfinții adormiți cât și cei credincioși care experimentează schimbarea lor mai târziu. Înainte de plecarea sa la cer Isus a spus ucenicilor săi: „Și dacă mă voi fi dus și voi fi gătit vouă loc, iar vin și vă voi lua la mine însumi, pentru că unde sunt eu să fiți și voi.“ — Ioan 14:3.

²⁶Isus s'a înălțat la cer pentru a pregăti loc urmașilor săi. Este înțelept a presupune că Domnul o să complecteze această pregătire înainte de a veni să ia cu sine pe aceia care formează templul său. Sfinții adormiți formează o parte din această clasă a templului. Pregătirea promisă înseamnă și curățirea sau alungarea Diavolului din cer, prin faptul că Christos și-a început doinția prin alungarea Diavolului din cer jos. Ținând seama de cuvintele Mântuitorului către ucenicii săi, este greu de înțeles cum ar putea el să deștepte pe cei adormiți înainte ca opera de pregătire a locurilor lor să fie terminată.

²⁷Dacă această gândire e adevărată, atunci învierea sfinților adormiți nu putea avea loc decât după izgonirea din cer a Diavolului. Prin sfinții săi profeți, Dumnezeu a prezis că iubitul său va săvârși o operă de pregătire și apoi, îndată după această, va intra în templul său. (Malachi 3:1) Dacă opera de pregătire, despre care se vorbește, cuprinde și izgonirea lui Satan din cer, atunci ar fi înțelept a conchide, că pasul său următor va fi trezirea sfinților adormiți, pentru ca templul lui Dumnezeu să ia ființă.

²⁸T. de V. dela 1 August 1926 aduce dovezi

Scripturale arătând că Domnul a intrat în templul său în 1918. Acest fapt însă n'a fost cunoscut sfinților pe pământ decât abea mai târziu. Cunoșcând faptul că templu Domnului îl formează sfinții, cuprinzând deopotrivă pe cei adormiți cât și pe cei vii, și că Domnul a intrat în templul său în 1918, nu s'ar putea oare ca faptul venirii sau intrării sale în templu la această dată să fie totodată și timpul învierii sfinților adormiți? Domnul intră în templul său înainte ca marea mărturie pentru Dumnezeu să fie dată. Urmează de aci, că templul lui Dumnezeu a fost împreunat în 1918, care este timpul învierii sfinților adormiți. Cînt: „Când Domnul va privi iarăși Sionul se va arăta în slava sa.” — Psalm 102:17, trad. nouă.

² Zidirea Sionului înseamnă venirea Domnului în templul său. Aceasta înseamnă timpul măreței sale arătări. Să arătăm cuvintele apostolului în această privință: „Așteptând fericita-nădejde și arătarea măririi a marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Christos Isus.” (Titu 2:13) Nici Dumnezeu și nici Isus Christos nu se găsește pe pământ, și totuși apostolul ne spune că el aștepta arătarea lor glorioasă. Cuvântul „arătare” este tradus aci din cuvântul epiphania, care înseamnă o strălucire sau manifestare glorioasă a prezenței Domnului. Fericita nădejde a apostolului eradică a se împărtăși la învierea dintâi, fapt care el îl și spune. (Filipeni 3:11) În epistola sa către Titu, el pare să hotărască și timpul când această speranță se va împlini, și arată că se va realiza odată cu arătarea măreții a Domnului, care are loc atunci când Domnul intră în templul său, adică în 1918. — Psalm 50:2.

PENTRU JUDECATĂ

³⁶ Scripturile spun hotărît, că Domnul intră în templul său ca să facă judecată. (Malachi 3:1-3; Matei 25:19-21) Această judecată începe dela casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) Numai după ce „neamurile fură întăritate” sosește „timpul celor morți să fie judecați.” (Apocalips 11:18) Cu aceste gânduri în minte să notăm cuvintele apostolului Pavel: „(El) are să judece vii și morți la arătarea lui.” (2 Timotei 4:1) Cuvântul tradus aci „arătare” nu înseamnă venirea sa ci aceea că în timp ce Domnul este de față, și în timpul strălucirii sau manifestării sale mai clare, să începe judecata.

³⁷ Sfinții adormiți trebuie să fie cei întâi deșteptați. Deșteptarea lor constituie sau formează judecata din urmă și hotărîtoare pentru ei, pentru că învierea lor înseamnă primirea răsplății după care apostolul spune că el alerga și aleargă toți credincioșii. E timpul realizării fericitei speranțe despre care vorbește Pavel, deoarece marchează timpul când sfinții adormiți intră în moștenirea lor cea veșnică. Dacă Domnul a venit în templul său în 1918, și a venit cu scopul de a-i judeca, și a început judecata sfinților săi întâi, atunci acest fapt este în sine un puternic argument persuasiv (convingător) că deșteptarea sfinților adormiți s'a întâmplat cam pe la 1918.

CEI FERICITI

³² Un alt text cu privire la timpul învierii sfinților este următorul: „Și auzii glas din cer zicând: fericți morții cari în Domnul mor de acum așa zice spiritul că se vor repausa de ostenețile lor; căci lucrurile lor urmează cu dănsii.” (Apocalips 14:13) Scriptura aceasta spune: „Fericți morții care mor.” Cum e cu putință să moară unul care este mort?

³³ Pentru împozirea răspunsului să luăm ca exemplu, pe unul care să-l numim „Credincios”. La timpul când Credinciosul a auzit despre îndurarea lui Dumnezeu pentru mântuirea sa prin Christos, și a primit această îndurare, el face o deplină consacrare să facă voia lui Dumnezeu. Ca urmare acestui fapt Dumnezeu îl îndreaptă. Această îndreptare îi dă credinciosului dreptul de a trăi ca om. Dumnezeu l-a îndreptat pentru a-i da posibilitatea să fie bun de primit, și după aceea îl primește ca o parte a sacrificiului Fiului său iubit. Tot atunci Dumnezeu îl concepe la natura divină. La timpul când credinciosul a fost îndreptat, el avea dreptul să trăiască ca om; atunci însă când el fu primit ca o parte a sacrificiului lui Christos, ca om el este mort. Cu privire la aceasta citim: „Căci ați murit și viața voastră este ascunsă împreună cu Christos în Dumnezeu.” — Coloseni 3:3.

³⁴ Credinciosul este acum creatură nouă, dar trebuie ca să experimenteze moartea actuală pentru a putea avea parte la învierea dintâi. Schimbarea „într'un moment” constituie moartea sa omenească și primirea victoriei pe treaptă dumnezească. Ca și creațiune nouă credinciosul se află în Christos, continuând drumul loialității și supunerii până la moarte, el merge în Christos. Toți creștinii credincioși cari mor între timpul Rusalilor și începutul învierii, în cursul prezenței a Doua a Domnului, trebuie să doarmă în mormânt. În Apocalips 14:13 însă, Scripturile arată, că va sosi un timp când sfinții care mor în Domnul vor fi fericți. Cu sosirea acestui timp, se întâlnește și zicerea: De acum înainte „fericți sunt morții care mor în Domnul.” Motivul pentru care aceștia sunt numiți „fericți” este faptul neadormirii lor în moarte și primirea răsplății lor imediate — „într'o clipeală de ochiu.”

³⁵ Toți credincioșii se găsesc lucrând la timpul acela, și vor contiua să lucreze până la sosirea glorioasei lor schimbări. Schimbarea aceasta, fiind „într'un moment”, nu-i va împiedeca dela munca lor. Dar munca lor nu va mai fi sarcină grea sau oboșitoare. Până sunt în carne, ei își devotază toate energiile cauzei Domnului; ei devin de multe ori afară din cale de oboșiți și slăbiți. Dar după ce experimentează schimbarea și primesc nouile trupuri spirituale, ei nu mai au nevoie să se obosească și nici nu se oboșesc. De aci înainte lucrul lor devine o plăcere și bucurie veșnică.

³⁶ Prin ce se înseamnă începutul aceluia timp fericit? Deoarece timpul acesta nu putea începe decât după deșteptarea sfinților adormiți, și deoarece dovezile ne arată că Domnul a intrat în tem-

plul său în 1918, iar îndată după aceasta sfinții adormiți au fost înviați, urmează ca de aci înainte aceia care mor în Domnul sunt fericiți pentru faptul că trec într-o clipeală dela murire la nemurire.

37 Când Domnul intră în templul său și dă față cu cei credincioși, el zice: „Ai fost credincios peste puține, te fac stăpân peste multe. Intră în bucuria Domnului tău.” (Matei 25:21). Cei credincioși, amintiți mai sus, prin credințioșia lor dovedesc că sunt cei mântuiți, fapt care este arătat figurativ în îmbrăcarea lor cu haina mântuirii și mânia dreptății; și aceasta le aduce multă bucurie.—Isaia 61:10.

38 Aceia care după intrarea Domnului în templul său și aprobarea celor credincioși urmează a fi credincioși până la moarte, primesc coroana vieții. Si deoarece acestea se întâmplă prin o schimbare momentană dela murire la nemurire, textul scripturii acesteia se aplică lor: „Fericiți sunt morții care mor în Domnul de acum.” (Apocalips 14:13) De acum înainte credinciosul intră instantaneu în posesiunea glorioasei sale răsplăți. Contextul descrie pe acei cari aparțin acestei clase ferice atunci când Domnul intră în templul său, și care continuă astfel și după aceea.

39 Citim: „Și cântă cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru ființe și a bătrânilor; și nimenea nu putea să învețe fără numai cel 144,000, cei răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt care nu auură afaceri cu femei (adică nu aveau nici-o legătura cu organizațiunile și sistemele lumii acesteia); căci sînt curați (curați prin faptul că sunt cu totul devotați Domnului). Aceștia sunt cari urmează Mielușelului oriunde ar merge (prin care se înțelege că ascultă și înțelege poruncile sale și le implinesc). Aceștia fură răscumpărați dintre oameni, pîrgă-lui Dumnezeu și Mielușelului (înțelegându-se prin aceasta că au fost aprobați atunci când Domnul a intrat în templul său și stînd sub haina dreptății, sunt socotiți o parte din pîrga învierii dintîi, și dacă vor rămânea credincioși până la sfîrșit, le este garantată glorioasa răsplată făgăduită. Ei nu caută aprobarea altora numai aprobarea Domnului. „Și în gura lor nu fu găsită minciună; pentru că sunt desăvârșiți.”—Apocalips 14:3-5.

VESTEA

40 Inger înseamnă sol, trimis. Rămășița credincioasă, aprobată de Domnul atunci când el intră în templul său, devine solul lui Dumnezeu, și formează Servul său; acestor credincioși li-se încredințează toate avuțiile Domnului sau interesele împărăției sale. (Matei 24:46-47) Ei constituie „picioarele sale”, ale Servului sau Solului lui Dumnezeu. Ca unul, ei toți proclamă vestea sa.

41 Mai departe Apocalipsul spune: „Și văzui alt inger sburînd în mijlocul cerului, avînd evanghelia veșnică ca să binevestească pentru cei care sînt pe pământ și pentru orice neam și seminție și limbă și popor.” (Apocalips 14:6) Se va observa că această clasă proclamă o veste în „mijlocul cerului”. După 1918, adică la începutul anului

1921, s'a întâmplat că vestea împărăției Domnului a început să fie răspândită în larg și în mod sistematic prin Radio. Astfel vestea adevărului a sburat prin văzduh, care câteodată se numește cer.

42 Ce este și ce a fost aceasta veste? A fost nouă cea bună pentru popoarele pămîntului cu privire la Dumnezeu și împărăția sa, care veste trebuie să ajungă în urechile tuturor națiunilor de pe pământ. (Matei 24:14) Vestea este indicată prin versetul 7: „Tmeți-vă de Dumnezeu și dați-i mărire, fiind că veni ceasul judecării lui, și închinați-vă Celui care făcu cerul și pământul și marea și izvoarele de apă.”—Apocalips 13:7.

43 Ceea ce se vorbește fără frică se poate spune că se vorbește în glas mare. Vocea omenească, când e bine dresată sau antrenată, este cel mai armonios sunet pe pământ. Aceasta indică că vestea dată de către soli, începînd dela acest timp înainte, va fi o veste dulce și armonioasă. De când Domnul a intrat în templul său, iluminînd mintea celor credincioși cu faptul sosirii sale, ei s'au întrunit într-un glas să cînte cîntecul armonios al vestirei adevărului. Vestea lor n'a fost cu scopul de a aduce mărire vre-unui om sau creaturi, ei să aducă onoare și mărire lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pămîntului, dela care vine orice dar bun și desăvârșit. Ei au făcut întocmai ceea ce descrie Ioan.

44 Ingerul sau, servul din Apocalips 14:6, este clasa servului dincoace de vîl. Se va observa că vestea dată este „evanghelia veșnică” sau nouățile bune aduse celor cari locuiesc pământul, și lucrării națiunii seminție limbă și popor. Aceasta se potrivește întocmai cu porunca dată de Domnul Isus în Matei 24:14, care spune: „Și se va predica această evanghelia a împărăției în toată lumea, spre mărturie la toate popoarele; și apoi va veni sfîrșitul.” Studenții Bibliei sunt de acord că această din urmă scriptură nu putea să se implinească decît abea după sfîrșitul războiului mondial, care s'a terminat în 1918, și prin urmare până abea după sosirea Domnului în templul său. Atunci s'a întâmplat că clasa templului trebuie să deie vestea.

45 Sfinții adormiți au fost mai întîi înviați și apoi cu cei rămași încă pe pământ au fost constituiți în clasa templului. De sine înțeles că sfinții deșteptați au mult de făcut dincolo de vîl. Pe noi însă ne privește mai mult ceea ce clasa templului are de făcut de această parte de vîl. E învederat că clasa aceasta trebuie să deie o mărturie specială tuturor națiunilor, neamurilor și limbilor de pe pământ; mărturie care conchide la faptul că Regele lui Dumnezeu a fost așezat pe tronul său și a sosit timpul împărăției sale. Ei mai trebuie să invite popoarele să deie cinste și mărire lui Dumnezeu, pentru că timpul judecării sale asupra națiunilor a sosit. Toți aceia care fac parte din clasa templului vor putea să aprecieze aceste timpuri mărețe în care trăim, ridicându-și capetele în cântări de bucurie.

46 Clasa aceasta este zugrăvită de profetul Isaia 52:7, 8. Aci profetul îi numește „picioarele lui”, arătînd că sînt o parte a Servului, și astfel o

parte din clasa templului. Mai departe profetul nu descrie cum aceștia publică și proclamă noutățile bune ale păcii și mântuirii, și cum toți își înalță vocile și cântă măririle Dumnezeului lor. „Vocea” este simbolul vestei despre care vorbește Apocalipsul în capitolul 14, și înseamnă vestea împărăției.

⁴¹Profetul apoi încurajează clasa aceasta să își bucură în cântece de bucurie, și să proclame celor încâtușați în sistemele babilonice vestea eliberării lor. După aceea profetul (Isaia 52:10) arată cum Domnul se va descoperi pe sine tuturor națiunilor, și cum toate marginile pământului vor vedea mântuirea lui Dumnezeu. Dar înainte de a se întâmpla aceasta, contextul arată, că clasa templului trebuie să deie o mărturie, în timp ce sfinții de cea parte a vălului săvârșesc opera mântuirii lor. Ce fericită și minunată trupă este aceasta, ce dulce e legătura între ele! Cei rămași încă de această parte de văl, îmbrăcați în vestimenta mântuirii și haina dreptății, lucrează împreună cu frații lor înviați, știind că dizoluția lor individuală înseamnă trecerea de pe pământ la cer. Aceasta înseamnă marea schimbare între asemănarea Domnului nostru spre a fi pentru todeauna cu el.

⁴²În mod minunat, faptele fizice arată împlinirea acestei profeții dela 1922 încoace. Începând dela acest timp și până acum s'au pus în mâinile poporului peste 27 milioane de volume și broșuri care conțineau vestea împărăției lui Dumnezeu. Alte zeci de milioane sub formă de tractate, proclamații, etc., au fost de asemenea răspândite peste tot pământul. Cu ajutorul radiului vestea împărăției s'a proclamat din Olanda, Spania și alte părți ale Europei. Peste 12 stațiuni de radio în Statele Unite și Canada proclamă astăzi aproape în fiecare seară vestea împărăției lui Dumnezeu. Două noui stațiuni se înființează actualmente în Australia, pentru răspândirea adevărului acolo. Nicidecând n'au fost sfinții atât de fericiți pe pământ, ca și acum. Ei știu că acum moartea lor înseamnă pentru ei o schimbare momentană, dacă sunt credincioși până la sosirea aceluși moment fericit. Pentru aceasta ei nu se tem nici de om, nici de Diavol, ei se complăc numai în a face voia și în a reprezenta pe Domnul. Mai este încă mult de făcut, și ferice de aceia care au o parte în aceasta.

SUMARUL

⁴³Care este astfel conchiderea Scripturilor mai sus examinate? Prezența Domnului a început în 1874. El stătea tot deadreapta Tatălui, dar, în armonie cu voința lui Dumnezeu, atunci a început o operă specială pentru și cu ajutorul sfinților, care a însemnat adunarea lor la o altă și restaurarea adevărului, pregătindu-se apoi pentru prăbușirea domniei lui Satan și luarea sfinților la sine. Prezența sa a continuat neîntrerupt. În 1914, când el s'a sculat să-și ia puterea, o clasă de oameni, o clasă ce până atunci a început să-i observe. Întâmplările prin care el s'a făcut cunoscut atât lumii cât și credincioșilor, au fost dinainte pre-

zise și sunt limpezi tuturor veghetorilor. Aceasta a însemnat începutul „arătării”, sau epiphania prezenței sale.

⁴⁴Prezența sa continuă încă neîntreruptă, iar în 1918 se întâmplă deșteptarea sfinților și Domnul intrunește templul său. Tot atunci a început judecata sfinților săi. Dovezile manifestării prezenței sale continuă și cresc, și un număr tot mai mare de oameni discern această, în timp ce sfinții săi pe pământ împing înainte opera proclamării vestei împărăției. Proclamarea aceasta trebuie să continue până ce prezența sa va fi cunoscută tuturor. Deplina descoperire a prezenței Domnului este apokalupsis. Cei răi însă nu vor asculta și nu vor înțelege; dar prezența sa li-se va demonstra pe deplin prin timpul mare de străntorare.

⁴⁵„Și atunci vor vedea pe Fiul Omului venind în nor cu putere și mărire multă.” (Luca 21:27) Învierea sfinților a avut loc în 1918. Rămășița pe pământ stă sub haina dreptății și vestimenta mântuirii. Acei care continuă credințioși până la capăt vor forma în urmă „rămășița”. Înainte însă de a le veni schimbarea, și înainte de a se produce bătălia Armagedonului pe pământ, chemarea și datoria lor este să deie o mărturie popoarelor pe pământ. Fericit este omul care are o parte în aceasta. Tot acela care iubeste pe Domnul să pună toate altele deoparte și să împingă lupta înainte, cântând cântecul dulce al bucuriei și mântuirii, pe care Dumnezeu l'a orânduit să fie înțeles și cântat numai de către aceia, cari au fost în mod special răscumpărați de pe pământ și aduși în templul său. — Apocalips 14:3.

INTREBĂRI BEREANE

- Ce înseamnă întâia înviere, și de ce se numește astfel? Va avea Turma cea Mare parte în ea? Vor fi membrii corpului lui Christos deșteptați la același timp? Citează scripturi ca să sustină răspunsul. § 1-3.
- Când trebuia să se întâmple învierea Christosului? În ce constă prezența a doua a Domnului? Când s'a început? Când și-a început Isus Christos domnia? Când a intrat în templul său? Arată aceste trei venituri ale sale? § 4-6.
- Dela care timp începând aparține lumea Domnului? Când trebuia ca el să ia stăpânire asupra ei? Ce avea să facă între timp? § 7-8.
- Explică parousia, epiphania și apokalupsis Domnului nostru. Când are să fie distrusă organizația Diavolului? § 9-13.
- Când a început „Ziua aceea” din 2 Timotei 4:8? Explică 1 Tesaloniceni 4:15-17. Cum „să pogoară”, și ce se înțelege prin „glas”, „vocea arhanghelului” și „print al lui Dumnezeu”? Când s'au întâmplat acestea? § 14-19.
- Cine va fi „răpit împreună” ca să-l întâmpine pe Domnul, și când? Când se va sfârși prima înviere? § 20-22.
- Va fi o perioadă de timp între deșteptarea sfinților adormiți și preamărirea rămășiței și pentru ce aceasta? § 23, 24.
- Cine formează clasa templului? Ce se înțelege prin declarația Domnului: „Mă duc să vă găsesc loc”; și când se va termina această operă a pregătirii? § 25, 26.
- Este rezonabil să crede că sfinții adormiți au fost deșteptați înainte de a fi expulzat Diavolul din cer? În vederea acestui fapt, ce altă dovadă mai confirmă venirea Domnului în templul său în 1918? § 27-29.

Pentru ce vine Domnul în templul său? Unde era să se înceapă judecata și cum? Când „s'au infuriat națiunile”, și ce era să se întâmple după aceea? (Apocalips 11:18) Explică 2 Timotei 4:1 în legătura aceasta. § 30, 31.

Citește Apocalipsul 14:13 și explică pentru ce se spune că morții mor? Pentru ce se numește clasa aceasta „fericită”? Se termină lucrarea lor când ei mor? Prin ce se cunoaște începutul celui fericit timp? § 32-37.

Explică Apocalipsul 14:3, 4. § 38, 39.

Cine este „ingerul” din Apocalipsul 14:6? Explică versetul acesta și felul cum este așezat. În ce conțelegere s'a el cu Isaia 52:7, 8, 10? § 40-47.

Care sunt faptele fizice întăritoare? Sumează faptele fizice discutate în acest articol. În vederea acestora, care să fie purtarea noastră prezentă ca membrii „rămășiței”? § 48-51.

W. T. 1-VI-27

ZECE PORUNCI: DATORINTELE FAȚĂ DE OAMENI

2 MOISE 20:12-21

„Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși”.—3 Moise 19:18.

CELE dintâi patru dintre cele zece porunci se referă la starea lui Israel față de Dumnezeu. A fost de lipsă ca să se deie o asemenea carte a legii, care să reguleze ținuta lor unul față de celălalt, și acestea să se porunci îndeplinesc această misiune.

Prima din acestea, în șir a cincea, este: „Onorează pe tatăl și pe mama” la pentru ca zilele tale să fie multe pe pământul pe care-l dă ție Domnul Dumnezeuul tău.” (2 Moise 20:12) În repetarea poruncilor în 5 Moise (5:16) sunt adăuse cuvintele: „ca ție să-ți fie bine.” Apostolul Pavel spune că această poruncă este „întâia în făgăduință.” (Efes. 6:1-3) Porunca de a onora părinții, a urmat poruncilor cari arătau închinarea lui Dumnezeu și respectarea Sabatului.

Fără îndoială că intenția dumnezeiască este în rândul în care poruncile au fost date: deoarece imediat după Dumnezeu, care e cauza oricărei vieți, urmează părinții cari îl reprezintă pe dânsul față de copiii lor. Dumnezeu a știut, și istoria a dovedit aceasta, că nu poate să existe o viață socială fericită, cum aștepta Israel să aibă, dacă aceasta nu-și are baza în iubirea față de Dumnezeu și onoarea față de părinți.

Dar este interesant a nota, că singura făgăduință a legii, și o făgăduință cum oamenii au așteptat: viață lungă și fericire, nu s'a putut obține decât în baza unei porunci, de a onora pe părinți. Probabil că aceasta este cauza, că acela, care își onorează părinții, niciodată nu ia o atitudine prea incorectă față de semenii săi. Pavel a spus că un semn al zilelor din urmă va fi „nesupunerea față de părinți.” (2 Tim. 3:1-2) Și în adevăr unul din semnele mai importante ale timpului prezent, în general, este nerespectarea cărmuirii părintești, și la cei mai mulți copii, un dispreț, aproape absolut, față de părinți și față de obiceiurile și datinile trecutului. A sosit o nouă vârstă, zic ei, și noua generațiune nu poate aștepta nimic deosebit dela trecut; la tot cazul, oamenii tineri decid, că lucrurile trecutului nu se mai pot permite de a-i împiedeca pe dânsii în căile lor.

Pentru acest fel de gândire, în principal, părinții sunt răspunzători față de generațiunea prezentă. Ei au lepădat mintea seriozității și a stăpânirii de sine și au căutat de a trăi pe treapta poziției egale și într-o prietenie prea moderată, cu copii lor, care nu este întemeiată pe iubirea și îngrijirea părintească.

ei pe plăceri reciproce, ca și când ei ar sta pe o treaptă a etajii egale cu copiii lor. Dacă copiilor li-se permite să agrăiască pe tată și pe mamă cu pronumele lor, atunci este cu neputință să existe respectul care i-l cere această poruncă.

Este adevărat, că omenirea niciodată n'a fost pusă sub legea sinaitică, dar creștinătatea (deși cu nedreptul) și-a luat cele zece porunci ca măsură de conduită și de aceea responsabilitatea ei este corăspunzător întemeiată; și ea trebuie să îndure urmările acestei încălcări. Fiindcă cei dintâi ani aproape hotărăse caracterul viitor al copilului, de aceea trebuie ca părinții să deie copiilor îndrumări, disciplină și educație, că atunci când ei sunt ajunși la anii pierderii, să-și onoreze și respecte părinții, după cuvântul. Pavel apostolul întrebându-și această poruncă într'un cuvânt îndreptat către membrii bisericii (Efes. 6:1-3), o face ca o lege pentru copiii Israelului spre ritual.

A șasea poruncă este scurtă: „Să nu omori”. Aceasta nu poate însemna, ca viața nici într-o împrejurare să nu fie stărpită, deoarece unele din hotărârile legii date de Dumnezeu au însemnat pierderea vieții. Dar o moarte plănuită, sau omor—fie proprie sau a altuia—este oprită. Viața trebuie privită ca o responsabilitate, care este supusă lui Dumnezeu și numai sub forța legii sale este permis a o lua sau distruge. Aceasta a fost, în cazul lui Israel legea dela Sinai, iar omenirii, în general, legea care a fost dată imediat după potop.—1 Moise 9:6.

În aceste zile se arată în lume o pretențiune crescândă din ce în ce, încât moartea nu trebuie să fie privită mai mult ca o pedeapsă a încălcării legilor omeniești. Aceasta se datorește în parte sentimentului „uman”, iar în parte, că unii și acuma cred, că unul care moare în baza unei sentințe de moarte, este aproape sigur, că trebuie să piardă orice speranțe de a se împăca cu Dumnezeu. Dar luptătorii ideei umane își pun punctul de vedere, al vieții lor omeniești, mai presus decât al Creatorului, a cărui lege a cerut această pedeapsă, pentru a păstra sfințenia vieții; și nu trebuie să avem frică, că fiecare ocaziune de a fi drept față de Dumnezeu este pierdută, deoarece Dumnezeu a făcut îngrijiri atât pentru criminali cât și pentru toți alții cari au parte în păcatul omenirii.

Poruncile precedente se îndreaptă contra voinței familiei sau comunității. A șaptea poruncă este în-

dreptată contra adulterului; se cere ca o persoană să se respecte nu numai pe sine ci și pe aproapele său. Se pretinde curătenia castității, comunității și sfințenia vieții.

¹⁰A opta și a noua poruncă sunt îndreptate contra încălcărilor cari ar răpi bunul sau numele bun al aproapei: ele pretind ca omul să nu fure aceea ce aparține aproapei și să nu aducă o mărturie mincinoasă contra lui.

¹¹A zecea poruncă este îndreptată contra greșelilor în cugete—contra lăcomiei. Fiindcă aceste păcate pot fi cunoscute numai celui ce le face, de aceea ele formează o parte între păcatele exterioare, cunoscute și de alții și între acelea, cari afară de Dumnezeu, sunt cunoscute numai persoanelor cari le făptuiesc. Cu alte cuvinte, aceasta este legătura între legea scrisă pe tablele de piatră și între cele mai adânci necesități, cari cer curătenie lăuntrică. Psalmistul spune: „Curățește-mă de păcatele ascunse!”—Psalmul 19:12.

¹²Când Isus a fost pe pământ, el a învățat legea lui Dumnezeu, dar nu în forma cum a fost dată la muntele Sinai. El a zis, în contradicție cu ceea ce unii susțineau, că nu a venit să strice legea, ci să o îndeplinească. El a arătat că este de lipsă ca să o aducă în armonie cu adevărul; dar a voit ca fiecare iotă într'însa să fie ținută ca și venind din inimă. El a zis că „cel ce urăște pe fratele său este omoritor de oameni, cine caută la o femeie pentru a o pofti, este socotit ca un adulter.

¹³Dar deși legea dela muntele Sinai a fost dată într'o formă negativă, totuș este clar, că scopul ei a fost pozitiv. Această explicație a fost dată chiar de Moise. După repetarea legii în 5 Moise, cap. 5, Moise a zis lui Israel: „Ascultă, o Israele, Iehova Dumnezeu nostru este unicul Iehova! Iubește dar pe Iehova, Dumnezeul tău, din toată inima ta, și din tot sufletul tău și din toate puterile tale. Și aceste cuvinte, cari îți le spun astăzi, să le ai în inimă!” (5 Moisi 6:4-6) Și la repetarea mai multor puncte ale legii, el a zis: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.”—3 Moise 19:18.

¹⁴Isus a pus pe ucenicii săi sub legea iubirii față de Dumnezeu și față de oameni. Fiindcă nici un evreu n'a ținut nici partea cea mai mică din legea Sinaitică, este evident, că nimenea nu a putut ține forma mai grea a cruăteniei și supunerii din inimă. După ce însă Isus s'a prezentat în cer pentru poporul său și Dumnezeu i-a dat spiritul sfânt, atunci el a trimis nu numai aceea ce a fost puterea vieții, ci și puterea dreptății; spiritul sfânt, a fost puterea care a cauzat ucenicilor iubire din inimă față de Dumnezeu și față de oameni. Apostolul Pavel spune că dreptatea legii se împlinește în aceia cari nu umblă după carne ci după spirit.—Romani 8:4.

¹⁵În epistola către Ebrei (12:26), Pavel spune, că vocea lui Dumnezeu dela muntele Sinai, a sgușuit pământul, dar mai adaugă, că Dumnezeu (prin profetul Haggai 2:6) a prezis un alt timp, când el va vorbi, că nu numai pământul ci și cerul se va sgușui. Acest timp a și sosit. Vocea adevărului despre stabilirea împărăției sale este vocea lui Dumnezeu,

care sgușuie cerul și pământul. Împărăția lui Satan, care a fost atât spirituală cât și omenească, sau cerul și pământul, să sgușuie și cade în bucăți.

¹⁶Moderniștii, ajutați prin o cădere generală dela credința în Dumnezeu, tăgăduiesc amândouă aceste lucruri. Ei tăgăduiesc, că Dumnezeu a vorbit din cer, și ei tăgăduiesc că împărăția cerului s'ar stabili prin alte mijloace decât prin învățăturile lor. Ei nu voiesc să aibe nici-o descoperire supranaturală a voinței lui Dumnezeu, și nici nu vreau ca împărăția lui Dumnezeu să vină prin oarecare manifestare a puterii sale. Faptele sunt clare; mărturia istorică este deajuns pentru orice minte logic cugetătoare, și mărturiile prezente despre o sgușuire a cerului și a pământului sunt de asemenea îndestulătoare. Nu există nici-o întrebare, ori de intră sau nu în acțiune pe pământ o pulere supranaturală.

¹⁷Un anumit punct de vedere, al legii dela Sinai adesea nu se observă. Apostolul Pavel, scriind Romanilor (cap. 7:11), și aceloră cari au cunoscut legea și s'au încrezut într'însa, spune, că legea, în loc de a fi un ajutor pentru Israel, ceea ce în general s'a susținut, în adevăr le-a fost o piedică. Vorbind despre israeliți el zice: „Căci pofta n'o știam dacă nu zicea legea: „nu pofti” (7:7) Aceasta arată, că o lege exteriioară în adevăr nu poate ajuta unei inimi păcătoase. Legea „nu pofti”, a permis ca în mintea egoistă să se nască cugetul, că ceea ce are aproapele este vrednic de poftit, și așa a pus în mișcare o activitate de gândire în urmă căreia s'a născut păcatul. Adevărata cale a îmbunătățirii este deja cea amintită: a planta în inimă dorința după dreptate, și dacă este câștigată, atunci aceasta va înlătura pentru totdeauna lipsa unei legi care să fie scrisă pe table de piatră.

¹⁸Deși ucenicul lui Isus nu stă sub legea dela Sinai, totuș el nu este liber de înșelăciunile cărnii, și nici de ispitele răutăcioase ale lui Satan, adversarul. Apostolul Pavel spune ucenicilor săi, în epistola sa cea mai sublimă, în scrisoarea către Efeseni, că el trebuie să fie liber de aceste lucruri ale cărnii. Urmășul lui Christós nu trebuie să fie ispitit de a fura, dar el poate să fie ispitit (și faptele arată, că el adesea cade în astfel de încercări), de a vorbi despre ceva neadevărat, cece aproapele sau fratele său a făcut sau a zis. O exagerare sau o puțină sucire adesea are ca rezultat o mărturie falsă. Și păcatul, poftind un serviciu, sau o capacitate, sau oarecare recunoștință, ce un frate ar putea să aibă, conduce adesea la multă durere de inimă. Principiul celor zece porunci taie adânc în lucrurile ascunse ale inimei lui Israel, deoarece lăcomia este păcat la rădăcină; tocmai așa este azi, și ucenicul lui Isus trebuie să fie treaz, ca să nu fie învins de acestea.

INTREBĂRI BEREANE

Ce este scopul general a celor șase porunci din urmă? Ce este însemnătatea poruncii a cincea? și ce spune apostolul Pavel despre aceasta? § 1-5.

S'a pus creștinătatea, însăși, sub legea sinaitică? Trebuie ca creștinii să fie conduși de această lege? § 6-14.

Explică porunca a șasea. Este aceasta contra cu pedeapsa morții? § 7-8.

Ce sunt cele din urmă trei porunci, și ce a zis Isus cu privire la acestea? § 9-12.

Legea sinaitică e pozitivă sau negativă? § 13.

Ce a simbolizat zguduirea pământului când s'a dat legea?

Există astăzi manifestări supranaturale a puterii lui Dumnezeu pe pământ? § 15-16.

A fost legea o bincucvântare neamestecată? Sunt ispitiri creștinii de-a călca principiile dreptății așezate în lege? § 17-18.

W. T. 1-VII-26

CORTUL ÎNTRUNIRII

2 MOISE 33:11.

Și Dumnezeu vorbea cu Moise față în față, precum vorbește om cu amicul său.—2 Moise 33:11.

EVENIMENTUL care formează punctul central al acestui studiu, s'a petrecut câteva săptămâni mai târziu, după ce s'a dat legea la muntele Sinai. După ce Dumnezeu a sfârșit de-a spune cuvintele legii în auzul poporului întreg, de frică, ei au rugat pe Moise, ca Dumnezeu să nu mai vorbească cu dânșii, ci să vorbească Moise către Dumnezeu în locul lor. Dumnezeu a zis lui Moise că lui îi place această orânduire. (5 Moise 5:28) Dela acest timp începând, Moise a fost canalul tuturor legăturilor dintre Dumnezeu și popor.

Dumnezeu a chemat apoi pe Moise pe muntele Sinai, pentru a primi îndrumările pentru popor, rezimant pe cele zece porunci, cari sunt arătate în 2 Moise 21:24 până la 24:2. Și Moise, întorcându-se, a spus poporului toate ce Dumnezeu i-a zis, și poporul a fost de acord în toate, zicând: „Toate cuvintele, câte le-a vorbit Dumnezeu le vom face.”—2 Moise 24:3.

Moise a scris apoi toate cuvintele lui Dumnezeu și pentru a întări legământul făcut între Dumnezeu și între popor, el a clădit un altar și a adus jertfă pe dansul. Jumătate din sânge a fost stropit pe altar; Moise a citit cartea legământului în auzul a tot poporul, și el și-a declarat consimțământul în tot intelesul acestei cărți; cu restul sângelui a stropit poporul și legământul a fost sigilat. Apoi, conform orânduelilor deja primite (2 Moise 24:1-2), a luat pe Aaron, Nadab și Abihu și pe cei 70 de bătrâni ai lui Israel și, însoțit de Iosua, servul său, s'a suit pe munte. Acești oameni ai lui Israel au văzut manifestarea măririi lui Dumnezeu, dar Moise a fost chemat mai sus. Luând pe Iosua cu sine a spus celorlalți să-l aștepte acolo.

Moise a fost 40 de zile și 40 de nopți pe munte, în care timp Dumnezeu i-a dat toate îndrumările amănunțite ale cortului, pe care dorea să-l edifice, și al cărui model îl arată lui Moise. (2 Moise 25:9, 10) Dumnezeu i-a mai dat lui îndrumări pentru serviciul preotesc, care trebuia să fie dat lui Aaron și fiilor săi, și care este descris în 2 Moise 25:10 până la 31:17. La sfârșitul celor 40 de zile, Dumnezeu a dat lui Moise 2 table de piatră, tablele mărturiei, scrise cu degetul lui Dumnezeu, întocmai cum el promisese.—2 Moise 24:2.

Poporul a început să se mire, ce s'o fi întâmplat cu Moise. Întrucât ei își pierduseră orice speranță în întoarcerea lui, au mers la Aaron și au zis: „Scoală-te! fă-ne zei, cari să meargă înaintea noastră; că ce s'a întâmplat cu acel om, Moise, care ne-a scos pe noi din pământul Egiptului, nu știm.” (2 Moise 32:1) Ei au fost plini de nerbădare sub greutatea ce-i apăsa și nu și-au amintit de faptul, că ei

sunt în mâinile lui Dumnezeu, și că nu e lucrul lor de a judeca că au petrecut un timp mai scurt sau mai lung la muntele Sinai. Fără îndoială unii dintre dânșii și-au exprimat cugetul, că Moise a abzis de slujba sa. Și cu siguranță ei au avut dorința de a înainta și a merge spre Canaan. Ei n'au putut să poruncească norului să se miște și să le fie lor un conducător, dar ei au putut să-și facă un Dumnezeu propriu, și așa să-și holărăscă singuri drumul. Așa este totdeauna; aceia cari nu sunt supuși din inimă, doresc totdeauna a merge mai repede, sau că se lărșe în urma celorlalți.

Aaron era expus încercării; probabil pentru că atunci, după cum se arată printr'un caz întâmplat mai târziu, el a avut o anumită slăbiciune, cu privire la conducerea fratelui său mai tânăr. Aaron nicidecum nu a fost de acord cu aceea, că Moise a fost vorbitorul pentru popor, și nici cu aceea, că Dumnezeu a chemat numai pe Moise, singur pe munte, și pentru că lui Aaron îi lipsea orice însușire a unui conducător de popor, de aceea se afla în ispită. Așa deci Aaron a cerut poporului să aducă toate podoabele de aur. Metalul a fost topit și a fost turnat în chipul unui vitel; iar poporul expunându-și-l, a început o orgie nedemnă de închinăciuni idolatrice, la cari s'au închinat și în Egipt.

Acesta s'a prăbușit cu timpul când Dumnezeu și-a terminat îndrumările despre clădirea și statutele cortului său. Repede, Dumnezeu a poruncit lui Moise, să se coboare jos de pe munte, zicându-i: „Scoală, și pogoară-te, că poporul tău pe care tu l-ai scos din pământul Egiptului, s'a stricat.” (2 Moise 32:7-8) El a spus lui Moise ce a făcut poporul. Moise s'a pus în favoare poporului, dar Dumnezeu l-a precedat cu o cerere, și i-a propus să facă din el o națiune, iar pe popor să-l nimicească. Dar Moise a zis către Dumnezeu, ca pentru onoarea sa, cât și pentru popor, să nu facă acest lucru, deoarece Dumnezeu l-a socotit pe Israel ca poporul său. Dumnezeu a ascultat cererea lui Moise și i-a zis, că el nu va nimici poporul, după cum a cugetat.

Moise s'a coborât apoi la popor. Când Iosua a auzit tumultul poporului, a cugetat, că aceasta e o mișcare de războiu. Dar Moise a știut că strigătele puternice nu vin dela atari, cari în urma unui lucru greu fac o gălăgie mare, și nici dela atari cari fac aceasta de frică, ci dela aceia cari s'au predat la o desfrânare voluptoasă. Când el a văzut chipul vitelului, mânia lui s'a aprins și a aruncat cele două table de piatră, și cum ar zice, că legea lui Dumnezeu nu are nici

un scop pentru un popor care face astfel de fapte. Pe munte s'a pus ca mijlocitor pentru popor, dar acum a văzut, că numai cele mai aspre măsuri de disciplină pot împedeca deplina prăbușire a tuturor speranțelor lui Israel. Aaron a adus o scuză prea neînsemnată; el s'a referat la lipsa sa de ajutor și a făcut răspunzător poporul. Timpul unei disciplini mai grele a sosit. Moise a stat în marginea taberei și a strigat: „Cine este a lui Dumnezeu să vie la mine”. (2 Moise 32:26) Numai puțini au răspuns. Sămânța lui Levi a ținut cu inima nobilă la capul ei, la Moise, și în scurt au fost chemați pentru ași sigila hotărîrea pe partea lui Dumnezeu, în sângele fraților lor, printr-o răscoală a fost început.

În dimineața următoare Moise a vorbit poporului. Ținând păcatul lor mare înaintea ochilor lor, el a zis că va merge înapoi pe munte în speranța de-a putea face o ispășire pentru ei. Până acum numai la invitațiunea lui Dumnezeu a mers pe munte; acum însă a îndrăznit să se prezinte înaintea lui Dumnezeu nechemat. Dumnezeu l-a primit cu milă și l-a ascultat, când el a început să intervină pentru Israel. El a avut numai puține de zis; dar referindu-se la cuvântul propriu al lui Dumnezeu, adică, că Dumnezeu voiește să facă o națiune dintr'insul în locul poporului respins, s'a rugat stăruitor, că dacă Dumnezeu nu poate ca să jertse pe Israel, să-l ia pe el ca ispășire pentru păcatele lor. El a fost bucuros să fie nimicit în locul poporului.—2 Moise 32:31-32.

„Acesta este poate cel mai însemnat dintre toate chipurile sau ilustrațiile ce se arată în Vechiul testament. Este un tip care între toate antitipurile despre care vorbește istoria, e cel dintâi după „prețul coperunzător”, care Isus l-a dat pentru răscumpărarea omenirii. Dumnezeu nu a putut să primească jertfa oferită de Moise pentru a face o astfel de ispășire. Dar el într'un anumit grad a fost de acord cu cererea lui Moise, și i-a zis să se pregătească, pentru a călători spre pământul făgăduit părinților săi, și că el îl va da acesta lui Israel, dar Dumnezeu însuși nu va merge cu ei, „ca să nu te prăpădesc pe cale”—2 Moise 33:3.

„Când poporul a auzit că Dumnezeu nu va merge cu ei s'au tânguit și toate podoabele și le-au aruncat. Moise a luat acum Tabernacolul, numit Cortul Intrunii, unde toiagul și vasul cu mană au fost păstrate, și le-a stabilit afară de tabără. Fiecare, care a căutat pe Dumnezeu l-a urmat pe dânsul, și ei au văzut, că Moise a intrat în cort; că norul, care totdeauna a fost deasupra lor, s'a coborît și a stat la intrarea în cort. Poporul s'a rugat, stând fiecare la usa cortului său. Așa a onorat Dumnezeu pe Moise și a aprobat ceea ce el a făcut.

„Pe munte Dumnezeu a vorbit cu Moise prin ingerul său, dându-i îndrumări ca unui serv; dar acum Dumnezeu a fost coborît într'o anumită măsură mai aproape de dânsul, vorbind cu el față în față, cum vorbește un om cu prietenul său. (2 Moise 33: 11) Ei au vorbit ca într'o conversație prietenoasă, care ni se spune și nouă. Moise a rugat pe Dumnezeu să-l asigure, că va fi cu poporul său, și Dumnezeu l-a asigurat, zicându-i: „Fața mea va merge înainte, și eu îți voi da ție liniște.” (2 Moise 33:14) Și Moise,

fiind acum încopciat cu legământul și cu poporul, vorbit lui Dumnezeu despre dorința sa, rugându-l să facă cumosec mai departe pe pământ, că poporul lui Dumnezeu a aflat milă înaintea ochilor săi, și că așa „eu și poporul tău” vom fi însemnați între toate popoarele de pe fața pământului.—2 Moise 33:16.

„Ca și când Dumnezeu și-ar innoi legământul său, Moise a fost îndrumat acum să pregătească două table de piatră ca să înlocuiască pe cele ce el le-a sfărmat și din nou să se urce pe muntele Sinai. Acolo, conform dorinței arătată în cort, Dumnezeu i-a dat o descoperire despre sine însuși și i-a declarat mărirea sa. Ca mijlocitor al poporului său, Moise s'a folosit de ocaziune și a cerut dela Dumnezeu îndurare pentru popor, zicând: „Doamnel de am aflat har în ochii tăi, rogu-te Doamnel vino în mijlocul nostru; că acesta este popor tare la cerbicie; tu dară ne iartă nedreptățile noastre și păcatele noastre, și fă-ne pe noi moștenirea ta.”—2 Moise 34:9.

„Dumnezeu a ținut pe Moise încă 40 de zile pe munte. (5 Moise 9:18), și după aceea l-a trimis jos. Acum s'a luminat fața sa, printr-o mărirea lui Dumnezeu și a așezat asupra lui. În totul el a făcut 7 călătorii pe munte, în sus și în jos; ultima dată de pe munte în jos, cu mărirea lui Dumnezeu pe fața, reprezentând pe Domnul Isus, care, după ce a adus jertfa sa pentru oameni și s'a suit la Dumnezeu, va veni din nou în mărirea tatălui său.—Matei 16:27.

„Acele experiențe au fost aspre, dar ele au fost totmai așa ce era de lipsă, de a pregăti pe Moise pentru oficiul său ca mijlocitorul legământului legii. Oferta sa de a face o ispășire pentru popor l-a sigilat pentru această slujbă. Dumnezeu pregătește pe servii săi pe căile sale; se dă ocaziune de a întrebuița însușirile naturale ale inimii și a minții, și când ele sunt întrebuițate credincios pentru Dumnezeu, atunci el le înmulțește acestea prin înrăurirea spiritului său. Spiritul jertșitor al lui Moise și aptitudinea sa pentru această poziție mare și grea să arată de repetate ori. El s'a ridicat la înălțimea privilegiilor și datorințelor sale. Pără pretențiuni și sub păstrarea unui spirit blând, el s'a folosit de orice ocaziune pentru a putea obține oarecare binecuvântare pentru poporul său. El a fost un tip mare al antitipului său mai mare și mai mare decât el, a fiului lui Dumnezeu.

„Nici un om în zilele legii și a profetilor n'a avut o comunitate atât de intimă cu Dumnezeu, cum a fost Moise favorizat. Altor servi ai săi Dumnezeu a vorbit prin viziuni și visuri sau prin impresii asupra minții, prin aceea că oamenii sfinți au vorbit prin înrăurirea spiritului lui Dumnezeu; dar cu Moise Dumnezeu a vorbit direct față în față. Totuș, cu toată mărirea sa, Moise n'a avut un așa mare privilegiu de comunitate cu Dumnezeu, cum are cel mai mic dintre sfinții lui Dumnezeu din timpul nostru.

„Cu revărsarea spiritului sfânt la Rusalii, a venit privilegiul de comunicare cu Dumnezeu, ca copii de tatăl lor, ca cu fiii cari au lipsă de sfatul părinților. Moise a putut să primească această mare favoare numai când Dumnezeu a aflat de bine să i-o dea, iar Tabernacolul și templul au fost stabilite ca locul de în-

chinăciune. Dar Isus a avut privilegiul, de a intra în tot timpul la părintele său, și de ași afla locul de închinăciunea totdeauna unde el a aflat de bine. Acest privilegiu, care se împărtășește și acelor, cari printr'nsul vin la Dumnezeu și sunt concepuți de spiritul sfânt, aparține fiecărui fiu al lui Dumnezeu. Ori unde, unde un copil al lui Dumnezeu află de bine să-și plece genunchii sau inima înaintea sa, în comunitate cu sfinții săi singuri, acolo poate să aibă comunitate cu Dumnezeu. El poate să-și reverse inima sa înaintea lui Dumnezeu exprimându-și sinceră dorință a sufletului său, și va afla că aceasta a fost primită înaintea tronului de har, care este în cer.—Evrei 4:16.

¹⁸Dumnezeu nu vorbește poporului său cu voce tare. El îl cârmuiește prin cuvântul său. Este atât de mult scris, încât acela, care dorește să știe a se curăți de murdăriile sale, să steie contra ispitelor și să crească în har, toate le poate afla imediat. Dumnezeu cârmuiește biserica sa prin cuvântul său, și prin împrejurările prevăzute de providența sa, și biserica încetînd este conștientă de îngrijirea sa. Biserica recunoaște în opera lui Dumnezeu, cârmuirea celui

mai mare decât Moise, tot atât de bine cum credincioșii din Israel au recunoscut cârmuirea lui Dumnezeu prin mâna lui Moise.

INTREBĂRI BEREANE

Ce eveniment principal să tratează în acest studiu, și când s'a petrecut aceasta? Cum a fost legământul sigilat? § 1-3.

Cât timp a fost Moise pe munte primind îndrumările pentru Tabernacol? Ce s'a întâmplat în timpul lipsei sale și pentru ce? § 4-6.

Ce a făcut Moise când s'a coborît de pe munte? Ce cale au apucat Leviții? § 7-8.

În ce chip mareț a intervenit Moise pentru popor și cum a răspuns Dumnezeu la aceasta? § 9-10.

Explică 2 Moise 33:3 și 14. Cât timp a fost Moise pe munte scriind legea a doua oară? § 11-14.

Ce a fost scopul experiențelor bogate în examinarea prin care a avut Moise să treacă? Cum se aseamănă privilegiile comunității noastre cu Dumnezeu față de acele ale lui Moise și a profetilor? Cum vorbește Dumnezeu poporului său acum? § 15-18.

W. T. 15-VI-'26.

DARURI PENTRU TABERNACOL

2 MOISE 35:20-29.

„Onoară pe Iehova din avutul tău, și din prinoasele a tot venitul tău”—Prov. 3:9.

CÂND Israel a păcătuit făcându-și un vițel de aur, și închinându-se acestuia, șase săptămâni după ce au auzit vocea lui Dumnezeu pe muntele Sinai, care le interzicea a crede în alți dumnezei afară de Dănsul, și nici să nu-și facă vreun chip cioplit ca să se închine lui, a intervenit o criză în relațiunea dintre Izrael și Dumnezeu. Intrarea lor în legământul legii a fost un eveniment foarte decisiv în situația lui Israel față de Dumnezeu; Dumnezeu i-a făcut popor al său într'un înțeles deosebit.

²Dar prin păcatele lor, aproape intenționate, ei au frânt acest legământ. Prin urmare Dumnezeu nu i-a socotit mai mult ca popor al său, cum făcuse până acuma; a intervenit o schimbare continuă. El a vorbit acuma lui Moise, din Israel, în felul următor: „Poporul tău, care tu l-ai scos din pământul Egiptului.” (2 Moise 32:7) Că aceasta a fost o schimbare hotărîtă din partea lui Dumnezeu, care de Moise a fost bine înțeleasă, se vede din cuvintele lui Moise, cari au fost vorbite aproape un an mai târziu, când el a zis: „Pentru ce amărăști într'atâta pe servul tău?... că tu ai pus greutatea poporului acestuia pe mine? Au doară eu am conceput pe tot poporul acesta?”—4 Moise 11:11-12.

³Când Moise s'a rugat pe muntele Sinai pentru iertarea păcatelor poporului, el s'a legat foarte smerit și totuși hotărît cu poporul, zicând: „Tu dară ne iartă nedrepățile noastre și păcatele noastre, și fă-ne pe noi moștenirea ta.” (2 Moise 34:9) Dumnezeu a arătat, în răspunsul său, că în timp ce el nu poate să treacă cu vederea păcatul lui Izrael, totuși se va îngriji și-i va ține în favoarea sa. Criza le-a servit ca mij-

loc de curățire. El a însărcinat pe Moise să facă alte două table de piatră în locul acelor pe care le-a spart și să le aducă pe munte. Din nou l-a ținut Dumnezeu 40 de zile pe munte. Israel a așteptat după dănsul, dar acuma n'au mai spus în mod așa de disprețuitor: „Acest Moise—noi nu știm ce s'a întâmplat cu el.” (2 Moise 32:1) Când a venit jos de pe munte, el avea semnele prezenței lui Dumnezeu cu sine; fața sa strălucea atât de tare, încât poporul nu putea să privească la dănsul. Mărirea lui Dumnezeu a fost asupra sa.—2 Moise 34:30.

⁴Moise a adunat poporul pentru a le spune lucrurile despre care Dumnezeu i-a vorbit în amândouă rândurile pe muntele Sinai. La întâia privire s'a părut ceva deosebit, că primele sale cuvinte se refereau la ținerea Sabatului și la îndrumarea, în aparență de tot neînsemnată, despre aprinderea focului în case în ziua Sabatului. (2 Moise, 35:2-3) Cauza pentru aceasta este că Sabatul a fost manifestarea exterioară a legământului. În ce privea legea, un om care a omorît pe altul își putea ascunde jertfa, sau putea fura și furtul să-și ascundă; el putea pofti sau dori ceva fără ca vreun om să știe despre aceasta; el putea să refuze în inima sa de a se închina lui Dumnezeu. Aceste lucruri puteau să fie ascunse; dar ceea ce privea Sabatul, semnul exterior al legământului, putea să fie văzut de fiecare ori de vecinul său ține sau nu această poruncă, și nu putea să existe nici o încălcare.

⁵Israel avea acum două semne, cari îl despărteau de alte popoare. Unul a fost tăierea împrejur, care se lega de legământul lui Abraam; al doilea era această

Orânduire a Sabatului. Cum circumcisiunea îl deosebea pe dinafară de toți, pe cel circumcis, așa a deosebit ținerea Sabatului în a șaptea zi pe Israel de toate alte popoare. Ambele lucruri au fost semnele legământului, care l-a încheiat Dumnezeu cu Abraam și sămânța sa. Aceste două semne vor continua și între ucenicii lui Isus: ei sunt sămânța spirituală în circumcisiunea inimii, și în odihna Sabatului credinței în Dumnezeu prin Christos. Dar ei au o altă deosebire, un semn deosebit al legământului, pe care Isus l-a încheiat cu dânșii. El a zis: „În aceasta vor cunoaște toți, că voi sunteți ucenicii mei, dacă aveți iubire unii către alții.”—Ioan 13:35.

Moise a dat apoi poporului îndrumări mai departe despre Tabernacol, care trebuia să-l clădească după îndrumarea lui Dumnezeu. Ei trebuiau să fie un cort al intrării pentru ei și pentru Dumnezeu. Acolo se vor întâlni ei cu Dumnezeu, deoarece Dumnezeu își va manifesta prezența sa. Totodată acesta trebuia să fie un loc unde să se aducă jertfele și să se facă ispășirea pentru popor. El le-a zis că Dumnezeu a ales pe Aaron și familia sa, să-i servească lui ca preoți. Evident, lui Aaron nu i s'a spus despre denunțarea sa înainte de ce s'a întâmplat. Când el a auzit aceasta, cu siguranță a recunoscut, că căința sa și hotărârea repede și decisivă, când Moise i-a chemat pe aceia cari au fost pe partea lui Dumnezeu, a adus jertfa pentru păcatul său, din partea lui Dumnezeu. Fără îndoială abateră sa a conlucrat mult pentru a-l pregăti un arhieru milos, deoarece prin această abatere el a dovedit că a fost cuprins de slăbiciunile de care suferă poporul.—Ebrei 5:1-2.

Moise le-a spus și despre alegerea lui Bazaleel și a altora, cari au fost chemați de a aduce la îndeplinire o operă însemnată pentru Tabernacol. El le-a vorbit despre orânduiri însemnate ale clădirii Tabernacolului, despre perdele, despre lucrurile care trebuiau să fie întru buințate între cele două despărțăminte și cari totodată aveau să fie și ca o podoabă, cât și despre curte și aranjarea și hotărârea ei. Scândurile pentru Tabernacol trebuiau să fie acoperite sau spoite cu aur, de asemenea și milostivitorul și cheruvimii cari erau în Sfânta Sfințelor.

Explicările cari Moise le-a dat poporului au avut o înrăurire mare asupra lor. Ei s'au depărtat din prezența lui Moise, dar în scurt s'au întors din nou, și toți aceia cari au fost pătrunși la inimă și pe cari spiritul acesta i-a făcut voitori și-au adus darurile de jertfă. Unii au avut podoabă de juvaere, alții piei; unii au avut păr de capră care putea să fie țesut. Frunțașii poporului au adus pietri scumpe, cari au servit ca podoabă a eșofului, care a fost pus pe pieptul marei preot. Unii au adus arome, iar alții oleiu, și așa tot ce a fost de lipsă a fost repede aflat și pus la dispoziție.

Aici se arată o pildă care poporul lui Dumnezeu ar trebui să o urmeze. Fiecare, care a avut privilegiul să audă despre adevărul prezent, are ceva ce el poate da pentru lucrul Domnului astăzi, sau există ceva ce el poate face. Deși aceasta este adevărat, că consăcrații urmași ai lui Isus, credincioși votului lor, totdeauna au dat Domnului din avutul lor, cât și pe ei înșiși, totuși există și acuma un mijloc deosebit

care trebuie dat Domnului. Niciodată n'au existat privilegii pentru servicii, care s'ar părea să coste ceva sau să facă chiar sărac, cum există acuma. Pentru cel ce a dat o piatră prețioasă a fost o mare bucurie a cugeta, că el foarte probabil a fost așezat în veșmântul mântuirii, sau de a ști, că o mică bucată de aur, împreună cu alte bucățele, a fost o acoperire a Tabernacolului, ba poate și o parte în acoperirea Chivotului. Tocmai așa trebuie să vedem și noi astăzi privilegiile noastre.

Poporul a rămas mai multe luni la muntele Sinai, dar dela acest timp înainte n'au mai existat plângeri. Fără îndoială lucru ce l-au făcut le-a fost un ajutor pentru a putea aștepta în liniște, văzând că este ceva făcut. Iar darea banului și lucrurilor lor prețioase încă le-a ajutat, deoarece darea ajută totdeauna datorului. Declarația că toți, cari au fost cu inimă voitoare, au dat, arată că unii n'au fost voitori; aceia cari fără voie și-au reținut darurile când li s'a prezentat ocaziunea, cu siguranță au fost murmurătorii din lunile de mai târziu, cari au cauzat nenorociri în Israel. Probabil, că multe din dăruirile de aur și juvaerele cari au fost atunci date Domnului, au fost din acelea ce le-au luat dela Egipteni în dimineața când au părăsit Egiptul, cât și din lucrurile prețioase luate dela Amalechii.—2 Moise 12:35.

Tabernacolul a fost pregătit, iar în ziua dintâi a anului nou după ce Israel a părăsit Egiptul, a fost construit. Această clădire, ordonată în deosebi de Dumnezeu, a fost hotărâtă pentru a fi punctul central al lui Israel de a se închina lui Dumnezeu; însă de fapt întreagă comunitatea lui Israel n'a putut să se roage acolo. Această clădire a conținut învățătură și îndrumări pentru ei, deoarece scopul și hotărârea Tabernacolului au fost simbolice. Dar într'un înțeles cu totul deosebit a fost menit de a învăța pe Israelul spiritual, care în zilele mai din urmă a trebuit să se aducă în existență, iar pentru Israelul trupesc era un antîlip.

Tabernacolul ilustrează multe puncte însemnate ale planului lui Dumnezeu: 1) Cele două despărțăminte, sfânta și sfânta sfințelor, cari au fost despărțite printr'o perdea, cea mai mică numindu-se Sfânta Sfințelor, iar cea mai mare Sfânta, arătau două perioade în cari să face chemarea israelului, atât trupesc cât și spiritual. (Evrei 9:8-9) Cea dintâi reprezenta legământul sinaitic, sub care Dumnezeu a ascuns o marelție, care atunci n'a putut fi cunoscută, pentru că nu sosise încă timpul ca să fie cunoscută. Preoții din apartamentul din afară nu puteau să privească mărirea din lăuntru, deoarece ea reprezenta o marelție, care nici îngerii, nici profetii n'au putut-o vedea până când sosi timpul hotărît mai dinainte. (1 Petru 1:10-12) 2) Tabernacolul, prin jertfele și rânduiala serviciului său, a arătat poporului lui Israel că ei au lipsă de o acoperire a păcatelor lor, în care sunt condamnați, cât și de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. Prin aceasta tuturor oamenilor le-a fost făcut cunoscut, că restatornicirea lui Dumnezeu poate să vie numai după ce ispășirea păcatului este făcută. 3) Israelitul spiritual, care este condus de Scriptură, vede în Tabernacol o ilustrație a des-

carei sale de către lume și că poziția serviciului său înaintea lui Dumnezeu este asemenea aceleia celui care este văzut numai de Dumnezeu și a 4) reprezintă drumul înaltului drept, dela poarta Tabernacolului până la milostivitor și cheruvimi, în locul cel mai dinlăuntru, ceea ce vrea să zică mersul său dela timpul consăcării până când se sfârșește în prezența lui Dumnezeu. 5) Tabernacolul mai reprezintă și împărăția lui Dumnezeu, cum va fi cunoscută pe pământ.

Fără îndoială că cele mai importante puncte tipice sunt: întâi, progresul ucenicului din lume (din labără), căutând pe Dumnezeu, până vine în apropierea lui. El se apropie intrucâtva de poarta curții și acolo, consăcându-se, i se permite să intre. Apoi se apropie de altar și primind marea jertfă a lui Isus, dată de Dumnezeu, este socotit ca sfânt, el este îndreptățit. Atunci se așază pe altar pentru a fi jertfit și a urma în urmele maeistrului său. El să spală în spălător, pășeste în sfânta pentru a trăi cu pâinea ascunsă, ceea ce vrea să zică, că cursul vieții sale trebuie să fie cărmuit, de lumina adevărului. Cu alte cuvinte, el trăiește o viață în comunitate cu Dumnezeu, care numai consăcrații o cunoșce. În baza speranței puse înaintea sa, el privește la viața de dincolo de vâl, care vâl reprezintă carnea sa, la viața în prezența lui Dumnezeu.

Al doilea punct simbolic și principal al Tabernacolului este, că el reprezintă poziția creștinului înaintea lui Dumnezeu. El să vede în trei stări ale vieții sale. Într-una se vede jertfind în curte, într-alta cum servește lui Dumnezeu în viața care este ascunsă cu Christos, care pentru omul natural este imposibil de văzut, iar în a treia se vede în o anumită mă-

sură în prezența lui Dumnezeu, șezând cu Christos în locuri cerești, perdeaua ruptă în două ca mărirea lui Dumnezeu să se poată vedea, mărirea care a fost ascunsă de Israel, dar acumă este descoperită.

Darurile poporului pentru această locuință a lui Dumnezeu și cortul lor de întrunire ne spun, că, în timp ce poporul lui Dumnezeu primește un mijloc de eliberare definitivă (prin har sunteți voi mântuiți), nu e numaidecât de lipsă ca aceasta să ducă la o mântuire. Numai acela poate fi mântuit care dă din avutul și din puterea vieții sale. Este cu neputință de a primi binecuvântările lui Dumnezeu, dacă nu intrăm cu dânsul în îndeplinirea scopurilor sale. Fiindcă Dumnezeu ne-a dat privilegiul în zilele acestea de a clădi casa adevărului său, de aceea, acela care neglijează de a conlucra cu dânsul, cu siguranță, nu poate aștepta binecuvântările acestei case.

INTREBĂRI BEREANE

La cât timp după ce a aprobat condițiunile legii s'a predat Israel idolatriei? Ce atitudine a arătat Dumnezeu atunci față de ei? § 1-3.

Pentru ce se referă la Sabat cele dintâi-cuvinte, cari le-a vorbit Dumnezeu lui Moise? Care sunt cele două semne cari deosebesc pe Israel de toate alte popoare, și cum se îndeplinesc acestea în urmașii lui Christos? § 4-5.

Ce a spus Moise poporului despre Tabernacol? Ce înrăurire au avut îndrumările lui Moise asupra poporului? § 6-8.

Ce învățătură putem noi trage din răspunsul poporului la îndrumarea lui Moise? Au murmurat ei în timpul cât au staționat la Sinai? § 9-10, 15.

Când a fost construit Tabernacolul și ce a fost scopul învățăturile lui principale? § 11-14.

W. T. 1-VIII-26

E BINE SAU NU SĂ FACEM „POLITICĂ“

Iubiți Frați:

Cu posta de ieri am primit scrisoarea voastră circulară, privitoare la propaganda electorală, care ne-a făcut o impresie rea, fiindcă nu ne putem uni cu eugetul acesta. Nu știu cum de ați ajuns voi la ideea aceasta, ca să vă apucați de făcut propagandă electorală, printre poporul Domnului. Deloc nu putem crede că va aduce vre-o binecuvântare pentru frați, lucrul acesta.

Noi aici în jur nu vom face nimic pe linia aceasta, din două puncte de vedere: 1) Ca reprezentanți ai Domnului în lume, nu credem de a noastră datorie să facem aceasta chiar dacă s'ar crede că am ajunge la oarecare protecție; 2) în tot jurul acesta, poporul e înclinat în spre partidul național-tărănesc, a cărui propagandiști au vorbit bine, câștigând inima poporului, fără mituire. Pe când agenții de propagandă ai partidului liberal au făcut o impresie foarte rea poporului, spunând că ori și cum tot liberalii vor ajunge la cârma țării, fie prin alegeri repetate de mai multe ori, sau la urmă, prin o trăsătură de condei peste votul universal.

Puteți să vă închipuiți în ce atitudine este poporul față de acestea, ba suntem informați de persoane vrednice de încredere că au dat și chiar multă mită. Astfel, chiar și dacă ar fi să facem ceva, cum am putea să ne lipim de astfel de oameni? Noi nu credem să vie ceva bun pentru

noi dela liberali, și ne-aducem aminte cum s'au purtat față de studenții Bibliei în timpul guvernării trecute.

Cu iubire frățescă, suntem

V. C. și I. D.

Iubiți Frați:

În privința avizului vostru, referitor, la alegeri, care a avut loc la 7 Iulie, vă aducem la cunoștință conformarea noastră scrisorei voastre, ajungând și noi la aceeași convingere, ca și voi, că ar fi la loc. Întreaga noastră comunitate a votat cu partidul liberal. Afară de aceasta am mai avut rude și neamuri care încă s'au unit cu noi, votând tot pe liberali, în număr de circa douăzeci. În total au votat cu noi treizeci și cinci.

Rămân cu multă dragoste frățescă.

I. O.

Iubiți Frați:

Prin prezenta recunoaștem primirea scrisorii voastre cu privire la alegere, prin care ne cereți să votăm cu partidul liberal, învâțând chiar și pe alții. În urma mișcării noastre, la O—D— partidul liberal a câștigat patru sute voturi. Dacă e necesar putem să-i scriem și cu nume.

De asemenea și la ————— frații din jur și din ————— au votat cu liberalii, precum și la ————— și —————. Tot la fel și la ————— și jur frații s'au supus

tu bucurie indemnurilor și sfaturilor date de voi. Dar tu
fost și unii care au început a murmura și a se contra cu
a-prime, cărora însă nu ne spunem niciodată. După expli-
cații s'au îmblânzit totuși, recunoscând că concluzia este
corectă.

I. L.

RĂSPUNSUL NOSTRU

E la loc oare ca poporul Domnului să facă „politică”?
Răspunsul trebuie să fie negativ, adică e nelaloc să facă
politică. Ca aleși ai Domnului, ei formează o clasă aparte,
dedicată serviciurilor Domnului. Ca atare, ei nu pot face
politică. Oarecând politica înseamnă știința de a guverna
treburile obștești, în spre binele celor mulți. Astăzi politica
are cu totul altă menire, tinzând mai mult spre a trage
foloase decât spre a se interesa de binele în genere.

Dar de-a face politică și până la votarea cu un partid
sau cu altul, este o distanță de tot mare. Cu toate că cre-
dincioșii sunt cetățeni ai Patriei cerești, atât după Scrip-
tură cât și după starea de fapt, ei sunt obligați a se supune
legilor din țările în care trăiesc, fie și vremelnice. Legea
electorală prevede o amendă de cincisute lei pentru acei
care nu vor vota cu un partid oarecare. După cât știm,
cei mai mulți au fost și sunt și astăzi de părerea că ma-
line pun odată ștampila, decât să plătească cele cincisute
mai ales că știe că cu votul său nici nu se va câștiga nici
nu se va pierde lupta cutărui candidat.

Pornind astfel dela punctul de vedere, că votarea este
obligatorie, și având în vedere că voturile noastre, nici nu
vor împiedeca nici nu vor aduce pe vr'un partid la putere,
e clar oricui, că din moment ce suntem obligați să votăm,
e înțelept să votăm cu acei cari făgăduiesc a se purta mai
civilizat față de noi. Și deoarece guvernul liberal, marșal
Ministrul Cultelor, a acceptat să ia în considerare Me-
moriul nostru (tot ce este în foaia Studentii Bibliei s'a
trecut în Memoriu), propunându-ne că, dacă credem că
partidul liberal este partidul cel mai puternic și mai indicat
să rezolve problemele țării, să votăm cu dânsii și ei vor
cerceta și studia Memoriul nostru cu atențiune și obiecti-
vitate, fiind de aceeaș părere cu noi, că persecuțiunile nu
sunt un metot nici civilizată și nici practic pentru comba-
terea unei idei, și mai ales a unei credințe religioase. Pe
baza acestor înțelegeri cu Ministrul Cultelor, s'a adresat
către frații circulara cunoscută, îndemnându-i să voteze cu
partidul liberal.

După cum s'a știe, partidul liberal a câștigat 70-80%
din voturile țării. Nu ne privește deloc felul cum le-a
câștigat. E treaba lor. Cele zecé mii voturi primite poate
dela studentii Bibliei, nici nu i-au adus la putere și nici
nu i-ar fi împiedecat, dacă votam cu alt partid.

Trecând la partide, ne permitem o mică explicație. Par-
tidul liberal, incontestabil, este partidul cel mai reacțio-
nor, ca să întrebuijm acest cuvânt. Cu toate acestea
este partidul cel mai puternic din țară, atât prin oamenii
săi, cât și prin faptul că finanțele sunt în mâinile lor. Al
pe deasupra, se bucură de o trecere mare la Palat. Toate
problemele mari de Stat, pe dreptul sau pe nedreptul, nici
aceasta nu ne interesează, au fost rezolvite de către ei,
fiind că lor le-a încredințat regele puterea, când aceste
probleme aveau să fie rezolvite.

Trecând la partidul național-țărănesc, nu putem afla
decât simpatii binevoitoare față de unii dintre conducă-
torii acestui partid, care sunt oameni integri, cinstiți și de
treabă. Pe de altă parte, sunt în partidul național-țărănesc,
lot atâția preoți ca și în cel liberal, cari ne dușmănesc, și
care au poate o înrăurire mai multă asupra sefiilor politici
decât o au preoții din partidul liberal. Așa bunăoară, s'a
știe că Iuliu Maniu stă sub influența preoților catolici dela
Blaj. Nu zicem că Iuliu Maniu nu s'ar purta cinstit și obiec-
tiv față de problemele Statului. Ceea ce vrem să arătăm
este că atunți când e vorba de oameni răi față de noi, se
găsesc destui și în partidul național-țărănesc. Afară de
aceasta, problema noastră cere o soluționare, o deslegare,
iar partidul național-țărănesc, poate nu din vina lui, nu
mai ajunge odată la putere ca să vedem cum ar voi să
soluționeze chestiușica noastră. E clar că nu putem aștepta
pe vecie.

Trecând apoi la partidul poporului, trebuie să spunem
că e cel mai nevrednic partid din țară, fiind cel mai mare
dușman al libertăților publice și religioase. La un moment
dat, conducătorii acestui partid, erau aproape să institue-
ască dictatura, care ne-ar fi exterminat complet, după cum
face dictatura în țările unde se înființează.

Cum vedeti, noi nu facem politică și nici nu e potrivit
ca poporul lui Dumnezeu să facă politică. N'am făcut nici
politică liberală și nici cea național-țărănistă, și sperăm
să ne abținem și pe viitor.

Suntem dar de părerea că la liberali vom găsi mai multă
bunăvoință ca la oricare alte partide. Să nu ne așteptăm
însă la prea mult. E de ajuns dacă vom fi tolerați, și ni se
va permite deschiderea adunărilor, ca frații să se poată
întruni să studieze împreună și să se edifice spirituali-
cește. După cum se știe, guvernul trecut a luat o serie
de măsuri dratsice și canibale împotriva noastră, închizând
toate adunărilor, și aducând sute și sute de frați pe la Con-
siliul de Război din Cluj și Sibiu. Unele adunări ne scriu
că pe urma votării lor cu liberalii, primpretorul le-ar fi și
permis să se adune.—1 Timotei 2:1, 2.